

سبک شناسی لایه بلاغی مثنوی سلسله الذهب

سمیه رضائی زاده زنگی آبادی^۱، دکتر ناصر محسنی نیا^۲

۱- دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید باهنر کرمان

۲- استاد بخش زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید باهنر کرمان

چکیده

جامی شاعر پرکار و خوش قریحه قرن نهم (۸۹۸-۸۱۷ ه. ق) در مثنوی سلسله الذهب (سه دفتر و ۶۳۵۵ بیت) -اولین و بزرگ‌ترین مثنوی از مجموعه هفت اورنگ - به کمک آرایه های ادبی چون تشبیه، استعاره، مجاز و کنایه تصاویر زیبایی خلق کرده است. مقاله حاضر سعی کرده به این سؤال پاسخ دهد که جامی در این مثنوی به عنوان یک مثنوی حکمی و عرفان نظری تا چه حد از آرایه های ادبی به خصوص تشبیه در دلنشین تر کردن موضوع بهره برده است؟ یافته های این مقاله که به روش کتابخانه‌ای و رویکرد تحلیلی انجام شده با بررسی صور خیال در این مثنوی که مهم ترین عناصر سازنده زبان شعر هستند و ابزار تأثیرگذاری در آفرینش تصاویر شعری به شمار می آیند، بیانگر این امر است که جامی در تصویر پردازی های خود با کمک ابزارهای بلاغی، از عناصر متعددی بهره گرفته و تشبیه (گسترده و فشرده) مهم ترین آرایه‌ای است که جامی از آن استفاده کرده است. تعدادی از این آرایه های بلاغی در حوزه بیان (تشبیه، استعاره، مجاز و کنایه) با بیان آماری در این مقاله بررسی شده تا برجستگی نقش تشبیه در این مثنوی بیشتر و بهتر مشخص گردد.

واژگان کلیدی: سلسله الذهب جامی، تشبیه، استعاره، مجاز، کنایه

۱- مقدمه

شعر فارسی در دوران شکل‌گیری و رشد خود چه از لحاظ قالب و چه از نظر محتوا دستخوش تغییر و تحولاتی شده است. در این تحول هم اوضاع تاریخی و اجتماعی دوره‌های مختلف تأثیر گذار بوده و هم افکار و اندیشه‌های شخصی و خاص شاعران و سراینده‌گان. همین عوامل پدیدآورنده سبک‌های گوناگون شعر فارسی شده است.

«خالقان آثار ادبی به واسطه ابزارهای بلاغی میان آنچه به ذهنشان خطور می‌کند و مظاهر طبیعی و بیرونی ارتباط برقرار می‌سازند و از این طریق اندیشه‌ها و عواطف خویش را برای مخاطبان خود ملموس و مصور جلوه می‌دهند. این کوشش ذهنی برای برقراری نسبت میان انسان و طبیعت چیزی است که آن را خیال یا تصویر می‌نامیم.» (شفیعی کدکنی، ۱۳۷۰: ص ۲) ایجاد تحول در کلام غیر ادبی و تبدیل آن به سخن مخیل‌فرایندی است که با کمک ابزارهای بلاغی چون تشبیه، استعاره و ... شکل می‌گیرد. تصویر که انعکاس اندیشه‌ها، عواطف، احساسات، باورها، اعتقادات، ویژگی‌های شخصیتی و درونیات شاعر است، دست‌مایه انتقال مضامین گوناگون به خواننده است.

شاعران و نویسندگان خوش‌قریحه آگاهانه یا ناآگاهانه با توجه به ویژگی‌ها و احوال درونی خویش و در راستای سبک خاصی که در پردازش اطلاعات ادبی خود به کار می‌برند با استفاده از ابزار مخیل‌ساختن کلام برجسته‌سازی را در آثار خود تصویر می‌کنند. فرایند تحول کلام ادبی و تبدیل آن به اثر ادبی و مخیل‌ساختن از طریق این شگردها صورت می‌پذیرد.

مولانا عبدالرحمن بن احمد بن محمد دشتی - متخلص به جامی - (۸۹۸-۸۱۷ ه. ق) سرخیل دانشمندان و شاعران و ادیبان قرن نهم هجری است و مثنوی سلسله الذهب عرصه‌ای برای یک تازی‌های وی در جلوه‌گر ساختن این علوم و دانش‌ها است. با آن که این مثنوی یک اثر حکمی و عرفانی به حساب می‌آید و جامی بسیاری از مسائل کلامی و حکمی را در آن مطرح می‌کند؛ اما آنجا که سخن از عشق می‌گوید به شاعری با قریحه لطیف جلوه‌گر می‌شود:

قصه عشق خوش است بسی سخن عشق دلکش است بسی

تا مرا هوش و مستمع را گوش هست ازین قصه کی شود خاموش

هر بن موی صد دهانم باد هر دهان جای صد زبانم باد

هر زبانی به صد زبان گویا تا کنم قصه‌های عشق املا

(دفتر اول، ابیات ۳۱۳۸-۳۱۴۱)

و آنجا که سخن به مدح می‌گشاید با آن که خود می‌گوید:

گوش بر مدح مدح گو کم نه بلکه احث التراب فی وجهه

(دفتر اول، ب ۲۸۳۸)

چنین می‌سراید:

ای به شاهی کشیده سر به سپهر خاک پای تو گشته افسر مهر

داد فضل خدایت آن پایه که شدی مر خدای را سایه

(دفتر سوم، ۵۴۰۸ و ۵۴۰۹)

و از آنجا که در میان اشعارش ابیات عربی می‌آورد و به آیه‌ها و احادیث استناد می‌کند، تسلطش را به قرآن و زبان عربی به نمایش می‌گذارد:

نکنی فهم این سخن الا که بخوانی «فسوف یأتی اللد

هُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَ يُحِبُّ «ونه» ای حبیب گشته محب

(دفتر دوم، ب ۵۱۲۹ و ۵۱۳۰)

با آن که شعر را نکوهش می‌کند:

چون زمانه سواد شعر ربود خود بگو از سواد شعر چه سود

شعر لهُو است بگسل از وی خو کیت شعری الی متی تهوی

(دفتر اول، ب ۱۲۷۱ و ۱۲۷۲)

اما برای بیان مقاصد والای عرفانی زبانی غیر از زبان شعر را مناسب نمی‌یابد:

شعر چه بود نوای مرغ خرد شعر چه بود مثال ملک ابد

(دفتر سوم، ب ۶۱۵۲)

۱-۱- بیان مسئله

یکی از راههای شناخت سبک ادبی هر دوره بررسی دقیق ویژگی های سبکی و بلاغی شاعران و سرآمدان آن دوره است . به همین دلیل و برای شناخت بهتر سبک ادبی و ویژگی های بلاغی قرن نهم مثنوی سلسله الذهب از دید استفاده از ابزار و عناصر خیال بررسی شده تا شناختی نسبی از این شاعر به دست آید .

صور خیال در شعر شاعران حاصل نوعی تجربه و آگاهی است که شاعر از محیط پیرامون خود به دست می آورد . در واقع نمایش حالات درونی و ویژگی های شخصیتی شاعر را می توان در تصاویر شعری او جست و جو کرد؛ چون خیال، تصرف ذهنی شاعر در امور مختلف است که از طریق انواع تشبیه، استعاره و ... به دست می آید .

زبان ادبی سرشار از تخیل است. در واقع ، هر خیالی با تصاویر شاعرانه نمود می یابد و این تصاویر در نزد ادبا عبارتند از: تشبیه ، استعاره، کنایه، مجاز و... که هر یک به تنهایی و یا به همراه دیگر عناصر ، تخیل و تصاویر را ایجاد می کنند و این تصاویر خود ساخته و پرداخته شاعرند و می توان گفت: «خط رابط بین خیال شاعر و مخاطب را همین تصاویر می سازند . ازین رو ، هر چه تصاویر ساختگی نباشد ، نه تنها در موسیقی و بافت اثر سودمند خواهد شد؛ بلکه در برانگیختن خیال و احساس خواننده و زیبایی شعر ، هم اثر خواهد داشت» (احمدی، ۱۳۷۱).

در استفاده از صور خیال که هر سه دفتر مثنوی سلسله الذهب مورد بررسی قرار گرفته است تشبیه بیشترین کاربرد را در بین عناصر بلاغی به خود اختصاص داده است. بعد از آن کنایه بسامد بالایی در میان آرایه های ادبی به کار رفته در این مثنوی را دارد.

۱-۲- پیشینه پژوهش

در زمان نوشتن پایان نامه کارشناسی ارشد که به عنوان شرح مشکلات سلسله الذهب در سال ۱۳۸۴ کار شد، به نظر می رسید که عناصر خیال مورد استفاده جامی به قدری هست که به عنوان یک مقاله جداگانه بررسی شود و اکنون این فرصت دست داده است. پژوهش هایی در مورد سلسله الذهب انجام شده مانند:

- سبک شناسی سلسله الذهب جامی نوشته نفیسه گاموری و حسین آقا حسینی ، در سال ۱۳۹۷
 - مقایسه سبک شناسانه هفت اورنگ جامی با هفت منظر هاتفی از دیدگاه زیبا شناسی در سال ۱۳۹۱
 - مقاله بررسی تطبیقی و تحلیلی تشبیهات مخزن الاسرار نظامی و تحفة الاحرار جامی در سال ۱۳۸۶
 - شرح مشکلات سلسله الذهب جامی از سمیه رضایی و ناصر محسنی نیا (پایان نامه کارشناسی ارشد در سال ۱۳۸۴).
- اما کاری که منحصراً با موضوع بررسی صور خیال باشد کار نشده است . منبع این مقاله کتاب مثنوی هفت اورنگ و مثنوی سلسله الذهب (در سه دفتر و مجموعاً ۶۳۵۵ بیت) است که به تحقیق و تصحیح جابلقا دادعلیشاه ، اصغر جانفدا زیر نظر دفتر نشر میراث مکتوب به چاپ رسیده است.

روش کار توصیفی و نحوه جمع آوری اطلاعات به روش کتابخانه ای است.

۱-۳- سلسله الذهب جامی

سلسله‌الذهب اولین و بزرگترین مثنوی جامی در مجموعه هفت اورنگ است. این مثنوی که دارای تقریباً ۶۳۰۰ بیت است در بحر خفیف و به گفته استاد زرین کوب در طرح و نقشه حدیقه سنایی غزنوی سروده شده است. دفتر اول این مثنوی مفصل در مباحث عالی‌ه عرفانی و اخلاقی و مشتمل بر شرح آیات و احادیث و مقالات بزرگان صوفیه و ائمه شریعت می‌باشد که در آن بسیاری از مسائل کلامی چون قضیه جبر و اختیار و قضا و قدر و نبوت و امامت و قدم و حدوث عالم و هم‌چنین در آداب ظاهری شریعت چون نماز و روزه و قرائت قرآن بحث کرده و نیز بسیاری از مسائل عرفانی را چون بیان ذکر خفی و جلی و عزلت خلوت و صمت و سهر و جوع و امثال آن به شرح آورده و جا به جا به تمثیلات و حکایات آمیخته است (حکمت، ۱۳۲۰).

دفتر دوم که مشتمل بر تحقیق در اقسام مختلف و وجوه گوناگون عشق مجازی و حقیقی و حکایاتی بر سبیل تمثیل از احوال اولیا و عشاق. چنان که خود در پایان این دفتر آورده است در سال ۸۹۰ هجری به اتمام رسیده است. این مثنوی در بیان عوالم عشق روحانی و تحقیقی از درس عشق است. طرز و شیوه بیان کتاب بدین منوال است که در هر فصل بحثی از مباحث محبت الهی و عشق معنوی را بیان کرده و در آن نکات لطیف و مباحث دقیق سخن رانده است، سپس به حکایاتی که غالباً از سرگذشت بزرگان اهل عرفان است استشهاد جسته و از آیات قرآنی و احادیث نبوی استفاده کرده است. دفتر سوم متضمن سیاست مدن و آیین ملک داری و ستایش عدل و داد و نصیحت سلاطین است و به منظومه‌های حکیمانه تقسیم می‌شود که در هر یک به یکی از فضایل ستوده که پادشاهان را از آن گریزی نیست اشاره کرده و در هر کدام به مناسبت مقال حکایاتی نغز آورده است.

این مثنوی دارای مطالب عمیق عرفانی صوفیانه و مذهبی است. مثنوی سلسله‌الذهب از نظر کاربرد صنایع ادبی بسیار درخور توجه است. البته به طور کلی شعر فارسی با انواع صناعات ادبی گره خورده است. در این به بررسی تعدادی از آرایه‌های ادبی در حوزه بیان (تشبیه، استعاره، کنایه و مجاز) و بیان آماری تعدادی از صنایع بدیعی پرداخته می‌شود.

۲- صور خیال و صنایع بدیعی

در مثنوی سلسله‌الذهب جامی تشبیهات و استعارات زیبا و بدیعی به صورت گسترده (تشبیه و استعاره) یا فشرده (اضافه تشبیهی و اضافه استعاری) به کار رفته است و این از توجه زیاد جامی به صور خیال حکایت دارد تشبیهات و استعاره‌های مورد استفاده جامی بر طبق روش پیشینیان است اما کنایات و ترکیباتی بدیعی دارد که در جای خود به آن اشاره خواهد شد.

۲-۱- تشبیه

تشبیه که ادعای همانندی میان دو چیز در ویژگی یا صفتی معنا می‌شود در دستگاه بلاغی اهمیت و جایگاه ویژه ای دارد. به یاری تشبیه می‌توان همه مظاهر و پدیده‌های طبیعی را عینی و ملموس جلوه داد و عناصر بی جان را به صورت تصاویری زنده و پویا تجسم بخشید. به گواهی بلاغیون تشبیه سنگ بنا مبحث علم بیان و زیر بنای استعاره به شمار می‌آید. هر تشبیهی

وسعت و زاویه دید خالق آن را به نمایش می گذارد و نشان می دهد که شاعر چگونه توانسته میان اشیا و عناصر به ظاهر بی ارتباط و متنوع پیوند ایجاد کند (همتیان و غفوری، ۱۳۹۸: ص ۵۴). تشبیه دارای چهار رکن است که عبارت است از: مشبه، مشبه‌به، وجه شبه و ادات تشبیه. دو رکن مشبه و مشبه‌به را طرفین تشبیه می گویند. در تشبیهاتی که در مثنوی سلسله الذهب به کار رفته است در بیشتر مواقع فقط طرفین تشبیه حضور دارند و به ندرت تشبیهاتی به کار رفته که همه ارکان تشبیه حضور داشته باشند.

صنعت تشبیه صنعت مورد علاقه جامی است در مجموع حدود ۲۸۷ تشبیه در مثنوی سلسله الذهب به کار رفته که از این تعداد ۱۴۲ مورد در دفتر اول، ۶۵ مورد در دفتر دوم، ۸۰ مورد در دفتر سوم به کار رفته است. با آن که بعضی از آنها قبلاً در اشعار فارسی به کار رفته است اما مثال های پخته فراوان می توان یافت که آن ها را شاعر با سوهان عقل و ذوق خویش صیقل داده باشد:

زبان هراسان که چو افتد به کفش ندهد از تاج خویشتن شرفش

بلکه بر فرق هر گدا ریزد همچو باران که بر گیا ریزد

(دفتر سوم، ب ۵۳۹۴-۵۳۹۱)

ملک کشت است و عدل ابر پر آب ملک دادت خدا به عدل شتاب

(دفتر سوم، ب ۵۲۹۹)

دهنش در خیال فرزانه فرجه ای در کدوی پردانه

(دفتر دوم، ب ۵۲۲۸)

و ابیات ۲، ۴، ۶، ۹، ۱۱، ۱۹، ۶۷، ۶۹، ۷۳، ۳۸، ۱۰۳، ۱۱۱، ۱۲۷، ۱۳۱، ۱۳۲، ۱۳۳، ۱۳۵، ۱۵۲، ۱۶۰، ۱۵۵، ۱۶۶، ۱۸۷ و موارد فراوان دیگر...

۲-۱-۱- اضافه تشبیهی (تشبیه فشرده)

تشبیهی که در آن دو رکن وجه شبه و ادات تشبیه حذف شده و مشبه و مشبه‌به به صورت ترکیب اضافی شکل گرفته است در این ترکیب معمولاً مشبه‌به مضاف است و مشبه مضاف. اضافه تشبیهی در دفتر اول ۱۷۳ بار، در دفتر دوم ۶۸ بار و در دفتر سوم ۵۷ بار و در مجموع ۲۹۵ بار به کار رفته است.

جامی اضافه های تشبیهی بدیعی را در اشعار خود آورده است:

در ابیات زیر نخل بالاش، داغ فقر، سنگ غم، قیر شب، مسند ناز، خانه ملک:

نخل بالاش رُمح تیز گداز بر صف صفدران کوه وقار

(دفتر سوم، ب ۵۶۵۱)

گفت عم کو فقیر و دست تهی ست مرد را داغ فقر رو سیهیست

(دفتر دوم، ب ۴۶۵۹)

بست هجرش کمر به کینه تو را سنگ غم زد بر آبگینه تو را

(دفتر دوم، ب ۴۶۷۱)

قیر شب قید پای انجم شد مهر را راه آمدن گم شد

(دفتر دوم، ب ۴۶۷۳)

کرد جاش فراز مسند ناز عشقبازی به وی نهاد آغاز

(دفتر دوم، ب ۴۵۷۰)

عدل ایشان کند به دانش و داد خانه ملک را قوی بنیاد

(دفتر سوم، ب ۵۲۹۷)

۲-۲- تمثیل

در تعریف تمثیل گفته اند: «شاخه ای از تشبیه است» و «آن تشبیه حالی است به حالی از رهگذر کنایه، بدین گ.مه که خواسته باشی به معنایی اشارت کنی و الفاظی به کاربری که بر معنایی دلالت دارد اما آن معنا خود مثالی باشد برای مقصودی که داشته ای» (شفیعی کدکنی، ۱۳۷۰). در این نوشته تمثیل به مفهوم وسیع تری در نظر گرفته شده است و علاوه بر آنچه که تعریف فوق را شامل می شود تعدادی از تشبیهات مرکب که در آن ها مشبه و مشبه به امور متعددی هستند و بعضی از ارسال المثلثایی که در ساخت آن ها نیروی تخیل به کار رفته نیز ذکر شده است. تمثیل هایی که در سلسله الذهب به کار رفته گاه یک حکایت، گاه چند بیت و گاه در حد یک مصرع است که در ذیل به مواردی از آن ها اشاره شده است (به غیر از حکایات تقریباً ۲۱ مورد).

ذکر اگر نیز هست جهر است آن نیست تریاق بلکه زهر است آن

(دفتر اول ، ب ۵۴۴)

این مثل یاد کن که صاحب هش ثبت العرش گفت ثم انقش

(دفتر اول، ب ۸۴۴)

بر هنر هر که عیب بگزیند از میان گهر صدف چند

(دفتر دوم، ب ۵۲۳۷)

و ابیات ۵۷۳، ۸۲۶، ۸۴۷، ۹۱۷، ۳۳۲۸، ۱۷۵۲، ۱۷۵۳، ۵۳۰۰، ۱۷۶۴، ۵۵۲۱، ۲۸۲۵، ۵۵۲۸ و ...

۲-۳- استعاره

استعاره که موجزترین، هنرمندانه ترین و عالی ترین نوع تشبیه به حساب می آید و اهل بلاغت آن را به کار بردن واژه ای به جای واژه دیگر می دانند به علاقه مشابهت و وجود قرینه (شمیسا، ۱۳۹۳). تعریف کرده اند، در صحنه کلام ادبی نمایشی خیالی را ترتیب می دهد تا حقیقت را به شکلی تأثیر گذار و زیباتر به خواننده ارائه کند و در واقع با هنر نمایی خود مخاطب را در پذیرش معنای مخیل واقعیتی که پیش تر آن را به صورت یک پدیده عادی و طبیعی شناخته بود قانع کند. در حقیقت تشبیهی است جز رکن مشبه به سه رکن دیگر آن حذف شده و مشبه به به جای مشبه آمده است. استعاره از صناعی است که جامی زیاد از آن استفاده کرده است. در مجموع ۸۸ مورد (در دفتر اول ۳۸ مورد، دفتر دوم ۳۳ مورد و دفتر سوم ۱۷ مورد) استعاراتی که بسامد بالایی در آثار پیشینیان دارد. مثلاً به جای روی؛ گل، به جای زلف؛ سنبل، و به جای دهان؛ پسته به کار برده است:

گرد لبهاش خط زنگاری طوطی غرقه در شکر خواری

(دفتر دوم، ب ۴۷۱۶)

خط زنگاری استعاره از خط نودمیده چهره استو شکر استعاره از سخنان معشوق است.

داشت در پرده شاهی نوخیز در ترنم ز پسته شکرریز

(دفتر دوم، ب ۴۶۰۷)

پسته استعاره از دهان و شکر استعاره از سخنان شیرین معشوق

سنبل تر دمیده از دهنش سبزه عنبرین ز یاسمنش

(دفتر دوم، ب ۴۷۱۵)

سنبل تر و سبزه عنبرین استعاره از خط نودمیده چهره و سمن و یاسمن استعاره از صورت است.
لب لعلش گشاد بار دگر قفل مرجان ز حقه گوهر

(دفتر دوم، ب ۳۹۵۴)

قفل مرجان استعاره از لب های روی هم نهاده شده و حقه استعاره از دهان و گوهر استعاره از دندان است.
سنبل خم گرفته تاب زده حلقه بر روی آفتاب زده

(دفتر سوم، ب ۶۲۳۳)

سنبل استعاره از موی و آفتاب استعاره از روی زیبای معشوق است.

۲-۳-۱- اضافه استعاری

اضافه استعاری هم به نسبت بیشتر مورد استفاده جامی قرار گرفته است. در مجموع ۷۸ مورد (۴۸ مورد در دفتر اول ، ۱۱ مورد در دفتر دوم ، ۲۰ مورد در دفتر سوم):

(در ابیات زیر گوش جان، گوش سرّ، پای همت ، دست همت ، دست عشق)

آن خروشی که گوش جان شنود بلکه اهل خرد به آن گرود

(دفتر سوم، ب ۶۳۴۹)

گوش سر از سماع آن معزول گوش سرّ بر سماع آن مجبول

(دفتر سوم، ب ۶۳۵۰)

پای همت کشید از آن خلخال کافسری بایدم گران مثقال

(دفتر سوم، ب ۶۳۴۰)

دست همت زتاج و تخت فشاند عنصری را به پیش تخت نشاند

(دفتر سوم، ب ۶۲۶۸)

خواست تا بر میان به هر تاری بندد از دست عشق زناری

(دفتر سوم، ب ۶۲۳۴)

و ابیات ۱۳۹، ۱۴۶، ۲۰۹، ۲۵۷، ۲۷۲، ۲۸۹، ۳۶۶، ۴۶۴، ۶۲۹، ۷۲۹، ۷۳۶، ۷۴۹، ۹۸۹، ۱۰۱۷، ۱۰۲۶، ۱۵۳۱، ۱۵۳۳، ۱۵۴۶، ۱۵۴۷ و

۲-۴- کنایه

استعمال لفظ است در غیر معنی حقیقی آن با توجه به اینکه اراده معنی حقیقی لفظ ممکن است. در مجموع ۲۰۶ کنایه در سلسله الذهب به کار رفته است که از این تعداد، ۱۲۷ مورد در دفتر اول، ۴۰ مورد در دفتر دوم و ۳۹ مورد در دفتر سوم به کار رفته است.

بر خلاف تشبیهات و استعارات مورد استفاده جامی که مواردی از آنها در شعر شاعران قدیم به کار رفته است، مواردی از کنایات نو و بدیع مورد استفاده جامی قرار گرفته است که بعضی از آنها در فرهنگها دیده نشد. به چند مورد اشاره می شود:

(در ابیات زیر گیاهی زیباغ چیدن، تن به بوم و استخوان به زاغ سپردن، عنان کوتاه بودن)

نه خیالی ز روی من دیده ست نه گیاهی ز باغ من چیده است

(دفتر دوم، ب ۴۸۴۱)

گیاهی از باغ من چیده است کنایه از اینکه از من نفعی او به او رسیده است.

خواجه در ره به درد و داغ بمرد تن به بوم، استخوان به زاغ سپرد

(دفتر دوم، ب ۵۰۷۴)

مصراع دوم کنایه از مردن است.

تا زهر بد عنانت کوتاه نیست یک اعوذت اعوذ بالله نیست

(دفتر اول، ب ۱۶۰۲)

مصراع اول کنایه از انجام دادن بدی است.

و کنایاتی چون باد سنجیدن، باد پیمودن، طشت رسوایی از بام افتادن، پنبه از ریش برکندن، خاک پاشیدن، آهن سرد کوبیدن، آستین افشاندن، عنان از دست شدن، چشم بد رسیدن، از خویش رفتن، عنقا شدن، سبد از آب تهی آوردن، خرمن سوختن، دست کوتاهی و

و ابیات ۵۰، ۱۱۸، ۱۲۴، ۱۲۵، ۱۳۹، ۱۴۴، ۱۵۳، ۱۵۸، ۱۶۰، ۲۰۶، ۲۱۸، ۲۲۵، ۲۲۶، ۳۵۴، ۳۶۲، ۴۷۳، ۴۷۴، ۵۱۴، ۵۱۶، ۵۱۷ و ۵۲۷ ...

۲-۵- مجاز

« استعمال لفظ است در غیر معنی حقیقی آن» (شفیعی کدکنی، ۱۳۷۰: ۷۷) با توجه به اینکه اراده معنی حقیقی لفظ محال است.

مجاز نیز از آرایه هایی است که جامی به آن توجه داشته است. و در مجموع حدود ۲۵ بار از آن استفاده کرده است. بیشترین موارد در دفتر اول و موارد کمی در دفتر دوم و دفتر سوم استفاده شده است.

ساختی آب دیده را نمک آب پاک شستی ز دیده سرمه خواب

(دفتر دوم، بیت ۳۹۲۹)

آب مجاز از اشک است.

و ابیات ۵۸، ۱۱۹، ۲۰۴، ۶۴۶، ۶۶۷، ۷۲۷، ۷۴۵، ۷۵۷، ۸۶۴، ۱۰۹۳، ۱۱۱۵، ۱۲۵۱، ۱۲۶۱، ۱۳۰۱، ۱۵۱۲، ۲۴۴۱ و ...

۳- صنایع بدیعی

۳-۱- جناس

جناس یا تجنیس عبارت است از تشابه دو کلمه در تلفظ با مغایرت در معنی و وجوه مشابهت بین دو کلمه از حیث تلفظ بسیار است و بدین اعتبار جناس دارای تقسیمات عدیده است که عبارتند از جناس تام، جناس ترکیب، جناس ناقص، جناس محرف، مضارع و لاحق، قلب و خط (رک معالم البلاغه، ذیل جناس)

از صنایع لفظی، جامی به انواع گوناگون جناس که بر رونق سخن بیفزاید دلبستگی خاصی دارد. از مجموع حدود ۹۵ جناس به کار رفته، ۸۲ مورد در دفتر اول، ۵ مورد در دفتر دوم و ۸ مورد در دفتر سوم به کار رفته است:

آن یکی چست از زمین بر چست تیغ چست و میان به کین در بست

(دفتر اول، ب ۸۲۹)

چُست و چُست: جناس مضارع

تا ابد مایل هوا و هوس ناکسُ الرأس ماند آن ناکس

(دفتر اول، ب ۱۰۶۶)

ناکس و ناکس: جناس ناقص

تو ز غیبت جنیبتش بستی وز نیمه تمیمه پیوستی

(دفتر اول، ب ۲۲۵۳)

نمیمه و تمیمه: جناس خط

وان سفالت به سفل سازد جا درک اسفلت کند مأوا

(دفتر اول، ب ۲۲۶۶)

سفالت، سفل و اسفل: جناس ریشه و یا:

یکی از فته فتح باب فتوح کرده در منظر مروح روح

(دفتر اول، ب ۱۲)

تشخص ویژه جامی در بازی با حروف و کلمات نیز هست و در این اثرا بیات زیادی را می توان دید که جامی با بهره گیری از انواع جناس به تفنن در این حوزه پرداخته است.

و ابیات ۵۴۵، ۵۸۸، ۶۰۴، ۶۲۰، ۶۵۰، ۶۶۹، ۶۸۵، ۷۳۹، ۷۵۵، ۷۷۷، ۸۰۴، ۸۲۲، ۸۲۹، ۸۶۶، ۸۹۲، ۸۹۵، ۸۹۶، ۸۹۷، ۹۰۳، ۹۰۴، ۹۱۷، ۹۵۵، ۱۰۰۳، ۱۱۰۶، ۱۱۳۶، ۱۱۴۲، ۱۲۲۵۳، ۲۲۶۶، ۲۵۱۰، ۲۵۸۹، ۲۸۲۶، ۲۹۶۷، ۲۹۷۳، ۳۰۰۷، ۳۱۹۷، ۳۲۱۱ و ...

۳-۲-۱ ایهام

قدما ایهام را نوعی به گمان افکندن می دانند ، شمس قیس رازی در تعریف آن می گوید : « نوعی بع گمان افکندن است و این صنعت چنان بود کی [لفظی] ذومعین به کار دارد یکی قریب و یکی غریب» (قیس رازی، ۱۳۶۰)

همین تعریف مبنای تعاریف امروزی است: « ایهام یعنی سخنور در سخن خود واژه ای بیتورد با دو یا چند معنی.» (راستگو، ۱۳۷۹)

در ایهام یکی از معانی آن آشنا و نزدیک است و یک معنای آن دور و نا آشنا. مواردی از ایهام به کار رفته در شعر جامی آورده شده است:

غزل سینه سوز و درد آمیز غزلی صبرکاه و شوق انگیز

بیت بیتش مقام سوز و نیاز در هر مصرعی زعیش فراز

(دفتر اول، ب ۴۷۰۰-۴۷۰۱)

بیت و مصرع ایهام تناسب دارند به معنی خانه و لنگه در

لیک باشد به حکم عقل محال که گلیم سیاه گردد آل

آن خسان کین محال می طلبند زرد رویی آل می طلبند

(دفتر اول، ب ۳۰۴۹-۳۰۴۸)

آل در مصراع آخر به (قرینه زرد رویی) ایهام تناسب به معنی سرخی دارد که در بیت اول به همان معناست.
در قوافیش شرح سینه تنگ بحر او رهنما به کام نهنگ

(دفتر دوم، ب ۴۷۰۴)

بحر به قرینه نهنگ ایهام تناسب دارد .
و ایات ۱۲۳، ۴۶۹، ۴۲۱۸ و ...

۳-۳- ترکیبات

دیگر از امتیازات مثنوی جامی ترکیبات نو و ترکیب سازی هایی بدیع است که گاه در لغت نامه ها نیامده است.
مثلاً آلگر به معنی رنگرز، آویزه به معنی آویزان، و...
(در ایات زیر زبان به هرزه گشای، دانش کش، یار دل گسل، داس عمر درو، نه شرم داری، ره به جا آر و کنار گزین)
دو سفیه زبان به هرزه گشای به تعصب شدند و هرزه درای

(دفتر اول، ب ۱۳۱۶)

شاه گفت ای دلت به دانش خوش وز تو روشن ضمیر دانش کش

(دفتر سوم، ب ۵۶۳۸)

جامی از هر چه هست بگسل بند واندر آن یار دل گسل دل بند

(دفتر دوم، ب ۴۵۰۵)

خم ابرو که خوانیش مه نو شود از ریش داس عمر درو

(دفتر دوم، ب ۴۰۶۳)

توبه کن از گناهکاری خویش شرم دار از نه شرم داری خویش

(دفتر دوم، ب ۴۷۶۴)

دستگیر فتادگان از پای ره به جا آر رفتگان از جای

(دفتر دوم، ب ۴۹۵۰)

گشت از چنگک خود کنار گزین بر گرفت از کنار و زد به زمین

(دفتر دوم، ب ۴۹۶۱)

و ترکیباتی بدیع چون دل رنجان، دودناک نفس، رواج افزای، طبع کوب، غمزه زنان، فضول سیر، هجران سرای، خرفروشانه، تباه سیر، تُنک خردان، غم فرسود و...
و ابیات ۵۸۶۷، ۵۰۸۱، ۵۵۳۳، ۵۰۳۳، ۴۹۵۱، ۴۷۶۴، ۲۹۰۸، ۲۸۸۹ و...

۳-۴-۱ ایجاز

ایجاز در لغت به معنای کوتاه گویی است و در اصطلاح چنان است که لفظ اندک بود و معنی بسیار.
ایجازهایی مورد استفاده جامی است که گاه مخمل معنی است:
هر کجا بخل فخر پی سپر است هر کجا جود عیبها هنر است

(دفتر سوم، ب ۵۸۸۵)

هر کجا بخل باشد فخر و بزرگی از آنجا رخت بر می بندد و هر کجا که سخاوت و بخشندگی باشد عیبهای شخص
بخشنده هنر به حساب می آید.

پیش آمد اسیر بهر گشاد خواست زو فدیه تا شود آزاد

(دفتر سوم، ب ۵۸۵۶)

اسیر پیش آن شخص (حاتم) آمد تا حاتم او را آزاد کند اما صاحب اسیر، برای آزادی او از حاتم فدیه خواست.
گفت هر سو کسان به غمازی چاره خود چگونه می سازی

پرده از پیش چاک زد که چنین شد چو ماهی و ماه دجله نشین

(دفتر دوم، ب ۴۶۲۰-۴۶۲۱)

گفت چاره خود این گونه می سازم و در آب دجله پرید.

خواب او را چو دایه دید گران بست در پشت خادمیش روان

(دفتر دوم، ب ۳۹۱۵)

در را بست و پشت سر او به راه افتاد.

گر به دندان کسی لبش کندی چین در ابروی خود نیفکندی

ور دو صد نیش، پای کرده دراز نکشیدی به جانب خود باز

(دفتر دوم، ب ۳۹۱۳-۳۹۱۴)

اگر دو صد نیش هم می خورد پای دراز شده خود را جمع نمی کرد.

هر چه اخلاص نیست اکسیرش گر زر ناب کم ز مس گیرش

(دفتر اول، ب ۱۷۳۹)

اگر زر ناب هم باشد ارزشش را کمتر از مس بدان.

گرسنه پا به دامن ادبار پشت بر خلق و روی در دیوار

به که همچون سگان کهدانی بهر لقمه دمی بجنابانی

(دفتر اول، ب ۲۴۳۵-۲۴۳۶)

اگر انسان گرسنه باشد، بهتر است از آن که

ز آدمیزاده چون کسی رنجه است خوک بی نیش و گرگ بی پنجه است

(دفتر سوم، ب ۵۷۳۵)

ظالم همچون خوک بی نیش و گرگ بی پنجه است.

و در آخر می توان گفت که یکی از نقدهایی که می توان بر این مثنوی وارد آورد عیوب قافیه یا قافیه هایی بارد است که از فصاحت کلام او کاسته است:

چون شود کار او موافق گفت گر دهد پند غیر نیست شگفت

(دفتر اول، بیت ۱۲۵۱)

خود چه گل کان ز باغ او نشگفت

لیک اینها ز عشق نیست شگفت

(دفتر دوم، بیت ۳۸۴۶)

چه درخت است این به حیرت گفت

با کسی گفت ازان زمین به شگفت

(دفتر دوم، بیت ۴۹۱۲)

طمع از مال خلق گو بگسل

هر که را دل به عدل شد مایل

عیب اقوا: اختلاف در حرکت حذو

(دفتر اول، بیت ۳۲۸)

که برآید به صورت من و تو

عیوب غیر ملقبه: اختلاف در حرکت توجیه و اشباع
یا بود مستند به حق زان رو

(دفتر اول، بیت ۱۴۰۵)

اکفا: اختلاف در حرف روی و یا ابیات ۱۱۷۰، ۲۲۵۲، ۳۴۶۲، ۳۰۵۰.

و نیز گاهی برای درستی قافیه گویی در تنگنایی مانده و کلماتی نامأنوس و بارد به کار برده است:

هیچ دشمن ز نفس اماره

نیست بر رهروان ستمکاره

(دفتر اول، بیت ۷۰۴)

مال و جاه تو مانعان قوی

هست در راه فقر مصطفوی

(دفتر اول، بیت ۶۸۹)

تا شود وقت امتحان موجود

لیک همواره منتظر می بود

(دفتر اول، بیت ۸۱۶)

ناله را رفتی ز دنباله

کاش چون خاست از دلش ناله

(دفتر دوم، بیت ۴۶۹۵)

آگهی بخش جان آگاهان رهنمای فتاده از راهان

(دفتر دوم، بیت ۵۰۸۱)

وایات ۳۶۳۷، ۵۷۴۲، ۵۰۷۹.

آرایه های دیگر تلمیح (۱۵ مورد) و اغراق (۱۰ مورد)، در این مثنوی به کار رفته است. .
سلسله الذهب از نظر صور خیال غنی است؛ اگرچه جامی درصدد بیان مفاهیم والای عرفانی است و معنی و مفهوم برای او مهم تر از لفظ است اما از توجه به صور خیال هم غافل نمانده است.

۴- نتیجه

شعر از عنصر خیال خالی نیست و شاعر تصویرهایی را که از عالم بیرون گرفته به عالم درون برده و تصویر سازی از اشعار خود را به نحو ماهرانه ای به نمایش گذاشته و آن را ترسیم کرده است. از میان آرایه های ادبی جامی به تشبیه (گسترده و فشرده) بیشترین توجه را نشان داده است و سپس کنایه بسامد بالایی در میان صور خیال مورد استفاده جامی داشته است. کاربرد این آرایه های زیبای ادبی بر مخیل نمودن شعر جامی تأثیر بسزایی دارد. جامی در بند صورت نیست و هدف اصلی او انتقال مفاهیم است اما سعی می کند برای جلوه بیشتر این مفاهیم آن ها را در پوششی زیبا از صور خیال ارائه کند.

فهرست منابع

- احمدی، بابک، ۱۳۸۰. ساختار و تأویل متن، تهران، نشر مرکز.
- جامی، عبدالرحمن، ۱۳۷۸، مثنوی هفت اورنگ. مقدمه از اعلا خان افصح زاد، تحقیق و تصحیح جابلقا داد علیشاه، اصغر جانفدا، ظاهر - احراری و حسین احمد تربیت. چاپ اول. تهران، نشر میراث مکتوب.
- حکمت، علی اصغر، ۱۳۲۰، جامی؛ متضمن تحقیقات در تاریخ احوال و آثار منظوم و منثور. تهران، چاپخانه بانک ملی ایران.
- رازی، شمس الدین محمد بن قیس، ۱۳۶۰، المعجم فی معایر اشعار العجم، به تصحیح محمد بن عبدالله الوهاب قزوینی، تهران، کتابفروشی زوار.
- راست گو، سید محمد، ۱۳۷۹، ایهام در شعر فارسی، چاپ اول، تهران، انتشارات سروش.
- رجایی، محمد خلیل (۱۳۷۹) معالم البلاغه در علم معانی و بیان و بدیع. شیراز، نشر دانشگاه.
- شفیعی کدکنی، محمدرضا، ۱۳۷۰، صور خیال در شعر فارسی. تحقیق انتقادی در تطور ایماژهای شعر پارسی و سیر نظریه بلاغت در اسلام و ایران. چاپ چهارم. تهران، انتشارات آگاه.
- شمیسا، سیروس، ۱۳۷۲، آشنایی با عروض و قافیه. چاپ نهم. تهران، انتشارات فردوسی.
- شمیسا، سیروس، ۱۳۹۳، بیان. چاپ سوم. تهران، انتشارات میترا.
- غیائی، محمد، ۱۳۶۸، درآمدی بر سبک شناسی ساختاری. تهران، نشر شعله اندیشه.
- گاموری، نفیسه و آقا حسینی، حسین، ۱۳۹۷، سبک شناسی سلسله الذهب جامی. فصلنامه تخصصی سبک شناسی نظم و نثر فارسی. سال دوازدهم. شماره چهارم. صص ۱ تا ۱۹.
- همیتان، محبوبه و غفوری، افسانه، ۱۳۹۸، تحلیل بلاغی حوزه های تصویری شعر فاضل نظری. نشریه فنون ادبی. شماره ۴. سال یازدهم.